

sige, den kunde man ikke regne med, thi, sagde han, Tinget her har ikke for meget at bestille. Det skal jeg hverken bekræfte eller bestride, men man kan sige sig selv, at Lovforslaget sikkert vil komme tilbage til Folketinget igen og lægge Beslag paa Folketingets Tid, det er dog noget, man ikke kan se fuldstændig bort fra. Jeg vil ogsaa erindre om det, der var Baggrunden for det tidligere Lovforslags Fremsættelse, nemlig bl. a. en ret skarp Diskussion i det andet høje Ting om forskellige kirkelige Spørgsmaal og en ikke ringe Uro, der havde været dels i Pressen, dels paa Møder, om kirkelige Spørgsmaal. Dette opfattede den højtærede Minister som en direkte eller indirekte Opfordring til at søge disse Forhold udredet. Det tidligere Lovforslags Hensigt var med andre Ord saa vidt muligt at samle alle Partier til et enigt og sagligt Arbejde, der kunde udrede Forholdet mellem Statsmagten og Folkekirken. Men det viste sig, hvad den højtærede Kirkeminister ogsaa berørte, at den Enighed, man havde ventet, og som vi vel ogsaa fra vor Side havde haft nogen Grund til at vente, ikke var til Stede; der var ret delte Meninger om Lovforslaget, da det kom frem i Folketinget, saavel som da det kom til Behandling i dette høje Ting. Det samme var Tilfældet i Udvalget her i Tinget. Nu ved jeg godt, man kan sige, at det var i den ellefte Time, Lovforslaget kom til Behandling i Landstingsudvalget, men havde der været tilstrækkelig stærk Stemning for det, havde det sikkert ført til et Resultat. Jeg synes derfor, det er en Selvfølge og ganske naturligt, at den højtærede Kirkeminister under disse Forhold ikke har ønsket at fremsætte Lovforslaget igen, før man kunde vente en stærkere Stemning for det, end der viste sig at være i Fjor, men hvis denne stærkere Stemning allerede er til Stede nu — og noget kunde maaske tyde paa det, eftersom Lovforslaget er taget op fra anden Side —, kan det kun glæde os. Vi vil, som sagt, medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, fordi vi ønsker Forholdet mellem Statsmagten og Folkekirken klarlagt, og — det skal der ikke lægges Skjul paa — tillige fordi vi anser det for et Skridt i Retning af Adskillelsen mellem Staten og Folkekirken, et Skridt i Retning af Gennemførelsen af vort Program med Hensyn til det kirkelige Spørgsmaal, og vi tror paa, at Tidspunktet for Gennemførelsen af denne Adskillelse ikke er saa fjernt, som det er antaget af nogle.

Den ærede Ordfører for Venstre dvælede noget ved de to Partiers Stilling, som

støttede Lovforslaget, og sagde, at det ene Parti gik i Øst og det andet i Vest. Det ærede Medlem glemmer, at begge Partier er enige om, at Adskillelsen maa komme, det ærede Medlem var selv inde paa, at den maatte komme, det var kun Tidspunktet, der var Uenighed om. Men vi fra vor Side haaber, at Udvalgsarbejdet netop vil medvirke til at overbevise andre Partier om, at det ikke er for tidligt at skride til en saadan Adskillelse som den, vi gerne vilde have gennemført.

Til Slutning skal jeg sige, at alt det andet, som har været nævnt: Ryslinge-Spørgsmaalet, Præstelønningerne m. m. — selv de sidste to Aars Kirkepolitik strejfede den ærede Forslagsstiller —, vil det føre alt for vidt at komme ind paa her. Jeg skal derfor slutte med at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Vedtagelse.

Gunnar Fog-Petersen: Et Lovforslag af ganske samme Ordlyd som det foreliggende var fremsat her i Fjor og kom til Behandling sidst paa Samlingen. Lovforslaget gik i Udvalg, og der blev antydet en Udvalgsbehandling, men heller ikke stort mere, thi Samlingen sluttede kort efter, og der blev kun afgivet en Beretning fra Udvalget. Man kunde da med nogen Interesse have spurgt om, hvorledes den højtærede Minister vilde stille sig i det kommende Aar, thi det var jo ikke nogen særlig blid Skæbne, hans Forslag fik her i Tinget. Det satte, som der er blevet sagt, Lidenskaberne i Bevægelse, rejste en heftig Modstand, navnlig fra mit Parti, der jo paa andre Omraader yder Ministeriets Politik en Støtte, som jeg formoder Regeringen sætter Pris paa. Det var derfor med ikke ringe Interesse, jeg læste den højtærede Ministers Udtalelser om dette under Finanslovbehandlingen i Efteraaret nede i Folketinget. Der sagde den højtærede Minister, at under almindelige Forhold vilde det have været nærliggende at fremsætte Forslaget igen — det laa ham altsaa fjernt at gøre det —, og han bad Folketinget erindre, at den nuværende Regering havde store økonomiske Forslag paa sit Program — de er formodentlig ikke blevet mindre siden da —, og han vilde gerne samle Rigsdagens Kræfter om muligvis at føre dem igennem. Og Ministeren udtalte, at han mente ikke, Kirken var stedt i saa haard en Nød, at det var nødvendigt for Øjeblikket at lægge Beslag paa Rigsdagens Tid til Behandling af et Forslag, som vilde vække de samme Lidenskaber, som Forslaget sidste Vinter havde vakt, og muligvis vilde